

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Vendryně - Prašivá**, sídlem Nábřežní 987, Třinec, zastoupený Mgr. Janem Sikorou, advokátem, sídlem náměstí Míru 551, Třinec, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, **za účasti:** Myslivecký spolek Vendryně – Prašivá, sídlem Vendryně 842, zastoupený JUDr. Vlastimilem Burešem, advokátem, sídlem Šance 13, Mosty u Jablunkova, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. prosince 2016, č. j. MSK 155438/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. dubna 2018, č. j. 22 A 34/2017 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Sikory, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Osoba zúčastněná na řízení požádala dne 13. července 2016 Městský úřad v Třinci (dále jen „městský úřad“) o schválení plánu lovu normované spárkaté zvěře v honitbě

Vendryně – Prašivá (dále též jen „honitba“ či „honitba Vendryně“). O dva dny později oznámil městský úřad žalobci (držiteli honitby) a osobě zúčastněné na řízení (uživateli honitby) zahájení řízení o tomto návrhu. Z oznámení vyplývá, že mezi uvedenými subjekty nedošlo k dohodě o plánu mysliveckého hospodaření v honitbě, přičemž žalobce městský úřad informoval, že v roce 2016 pronajal honitbu jinému subjektu (Mysliveckému spolku Vendryně). Usnesení valné hromady žalobce o schválení pronájmu honitby Mysliveckému spolku Vendryně napadla osoba zúčastněná na řízení žalobou na neplatnost.

[2] Žalobce následně sdělil městskému úřadu, že osoba zúčastněná na řízení ve své žádosti uvedla nepravdivé údaje, neboť není uživatelem honitby. Dne 30. května 2013 sice žalobce s osobou zúčastněnou na řízení uzavřel smlouvu o nájmu honitby, Okresní soud ve Frýdku – Místku (dále jen „okresní soud“) však prohlásil za neplatné usnesení valné hromady žalobce o volbě honebního starosty, který smlouvu uzavřel, a o schválení této smlouvy (rozsudek ze dne 18. února 2016, č. j. 42 C 79/2013 - 330). Dle názoru žalobce je tak neplatná i samotná smlouva o nájmu honitby, a to od samého počátku, a osoba zúčastněná na řízení není oprávněna žádat o určení plánu mysliveckého hospodaření, pročež by mělo být řízení zastaveno. Žalobce též navrhl přerušení řízení s ohledem na probíhající řízení u okresního soudu (sp. zn. 41 C 70/2015) o jeho žalobě, kterou se domáhá ochrany proti zásahu do své držby honitby vůči osobě zúčastněné na řízení.

[3] Na základě týchž skutečností podal žalobce „odvolání proti zahájení řízení o určení plánu mysliveckého hospodaření“ a navrhl, aby byl výkon práva myslivosti svěřen Mysliveckému spolku Vendryně.

[4] Rozhodnutím ze dne 22. srpna 2016, č. j. MěÚT/35493/2016/03/ŽpaZ/HU, určil městský úřad osobě zúčastněné na řízení plán lovu srnčí a drobné zvěře a vzal na vědomí plán mysliveckého hospodaření v částech týkající se plánu péče o zvěř a plánu počtu loveckých psů. Městský úřad zdůraznil, že oprávnění osoby zúčastněné na řízení užívat honitbu musí posoudit okresní soud na základě žalobcem podané zápůrčí žaloby, výsledek tohoto řízení nemůže městský úřad předjímat. Pochybnosti existují i o platnosti usnesení valné hromady o schválení nájemní smlouvy s Mysliveckým spolkem Vendryně, která byla rovněž zpochybněna u soudu. Tyto skutečnosti brání tomu, aby se výkonu práva myslivosti v honitbě ujal Myslivecký spolek Vendryně. Zároveň však stále existuje veřejný zájem na udržování stavu zvěře v honitbě v zákonem předpokládaných mezích, který by mohl být ohrožen v případě, že by osoba zúčastněná na řízení nemohla právo myslivosti vykonávat. Městský úřad proto předložený plán lovu schválil. S ohledem na to, že by odvolací řízení mohlo ohrozit plnění plánu lovu, který je časově omezen, vyloučil městský úřad odkladný účinek případného odvolání.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí městského úřadu odvolání. Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný opravil výrok č. 2) napadeného rozhodnutí tak, že jím určil (nikoli pouze vzal na vědomí) plán péče o zvěř a počtu loveckých psů dle příloh k mysliveckému hospodářskému plánu, které se staly nedílnou součástí rozhodnutí městského úřadu. Odvolacím námitkám žalobce žalovaný nepřisvědčil. Nad rámec úvah městského úřadu, s nimiž se ztotožnil, žalovaný odkázal na evidenci honiteb, která obsahuje údaj o uživateli honitby a z níž městský úřad při svém rozhodování též vycházel.

[6] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) však rozhodnutí žalovaného zrušil v záhlaví označeným rozsudkem. Klíčovou otázku, kdo byl osobou oprávněnou k podání návrhu na určení plánu mysliveckého hospodaření, posoudil žalovaný nesprávně. Zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, podmiňuje uzavření smlouvy o pronájmu honitby souhlasem příslušného orgánu (v tomto případě valné hromady) honebního společenstva, přičemž uzavřít takovou smlouvu může pouze honební starosta. Pokud však byla usnesení valné hromady žalobce o volbě honebního starosty a o schválení nájemní smlouvy s osobou zúčastněnou na řízení prohlášena za neplatná, je samotná nájemní smlouva absolutně neplatná. Příslušné rozhodnutí okresního soudu nabylo právní moci dne 2. března 2016, tedy ještě předtím, než osoba zúčastněná na řízení požádala o stanovení plánu mysliveckého hospodaření, a proto nemohla být oprávněna k podání takového návrhu. V době rozhodování žalovaného již navíc žalobce pronajal honitbu jinému subjektu. Pochybnosti žalovaného o platnosti tohoto právního jednání nebrání stanovení plánu mysliveckého hospodaření, neboť žalobce mohl honitbu užívat sám. Argumentaci žalovaného zápisem v evidenci využití honiteb krajský soud nepřisvědčil, neboť povinností žalovaného bylo uvést tuto evidenci do souladu se skutečností, a to na základě rozsudku okresního soudu ze dne 18. února 2016, č. j. 42 C 79/2013 - 330, kterým byla prohlášena za neplatná usnesení valné hromady žalobce schvalující pronájem honitby osobě zúčastněné na řízení. Krajský soud navíc shledal napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými pro absenci úvah žalovaného, z jakého důvodu určuje plán mysliveckého hospodaření osobě zúčastněné na řízení. V tomto ohledu jsou tato rozhodnutí rovněž vnitřně rozporná, neboť žalovaný na jednu stranu odmítl uznat neplatnost nájemní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, na stranu druhou však neuznal ani platnost usnesení valné hromady, na níž byl schválen pronájem honitby Mysliveckému spolku Vendryně.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včas kasační stížnost. Namítal, že krajský soud fakticky rozhodl spor o osobu uživatele honitby Vendryně, o němž je vedeno řízení u okresního soudu pod sp. zn. 41 C 70/2015. Dle názoru stěžovatele měl krajský soud vyčkat na výsledek tohoto řízení, neboť nemá pravomoc rozhodovat samostatně občanskoprávní spory. Krajský soud dovodil neplatnost nájemní smlouvy mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení z rozsudku okresního soudu č. j. 42 C 79/2013 - 330, nicméně okresní soud tehdy rozhodoval o usnesení valné hromady žalobce, nikoli o smlouvě.

[8] Osoba zúčastněná na řízení byla v době podání žádosti evidována jako uživatel honitby, přičemž krajský soud podcenil význam této evidence. Žalobce měl možnost oznámit orgánu státní správy myslivosti změnu uživatele honitby a případně se bránit proti neprovedení změny v evidenci žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. V řízení o stanovení plánu mysliveckého hospodaření není vyžadován doklad o užívání honitby, příslušný orgán vychází právě z evidence využití honiteb – což jim nyní krajský soud vyčítá. Soud si navíc protiřečí, pokud považoval smlouvu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení za neplatnou a zároveň vyčítal žalovanému, že nevyčkal konce řízení vedeného u okresního soudu sp. zn. 41 C 70/2015.

[9] Stěžovatel nesouhlasí ani se způsobem, jakým krajský soud dovodil právo žalobce (držitele honitby) využívat honitbu tzv. ve vlastní režii. O způsobu využití honitby, tedy i o tom, že bude honební společenstvo využívat honitbu samo, musí rozhodnout valná hromada. Na takovém rozhodnutí se však valná hromada žalobce neusnesla, naopak schválila pronájem honitby Mysliveckému spolku Vendryně.

[10] Na závěr stěžovatel zdůraznil, že při svém rozhodování sledoval ochranu veřejného zájmu spočívajícím v zajištění péče o zvěř a předcházejí škod způsobených zvěří, a snažil se zajistit v souladu se zákonem užívání honitby i přesto, že „*myslivci v honitbě Vendryně – Prašivá jsou nejvíce rozhádaní v celém Moravskoslezském kraji*“, přičemž stěžovatel se obával zániku této honitby.

[11] Žalobce považuje rozsudek krajského soudu za zcela správný a zákonný. Zdůraznil, že rozsudkem okresního soudu ze dne 7. prosince 2016, č. j. 41 C 70/2015 - 111 (který byl potvrzen rozsudkem krajského soudu ze dne 27. února 2018, č. j. 57 Co 168/2017 - 190) byla osobě zúčastněné na řízení uložena povinnost zdržet se výkonu práva myslivosti v honitbě Vendryně. Stěžovatel si musel být vědom toho, že smlouva mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení o nájmu honitby je absolutně neplatná, a to na základě § 21 zákona o myslivosti, nikoli na základě soudního rozhodnutí. Evidence osoby zúčastněné na řízení jako uživatele honitby je opět důsledkem nezákonného postupu stěžovatele. Snaha žalobce o změnu údajů v této evidenci nebyla úspěšná.

[12] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila, stejně tak stěžovatel nevyužil práva podat repliku k vyjádření žalobce.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[14] Krajskému soudu nelze přisvědčit v jeho úvahách o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele vyjádřených v samotném závěru napadeného rozsudku (ačkoli tuto námitku stěžovatel výslovně nevznesl, je o otázku spadající do rámce přezkumu, který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti). Krajský soud za nepřezkoumatelné označil závěry stěžovatele, které však v předcházejících pasážích rozsudku podrobil věcné kritice.

[15] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že „*s tím, z jakého důvodu určuje plán mysliveckého hospodaření*“ osobě zúčastněné na řízení (odstavec 22 rozsudku krajského soudu), se stěžovatel ve svém rozhodnutí vypořádal. Jde o těžiště argumentace stěžovatele reagující na námitky žalobce, které se zaměřovaly právě na skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení není uživatelem honitby, a nemůže proto žádat o stanovení plánu mysliveckého hospodaření. Stěžovatel vycházel z předpokladu, že neprokáže-li se opak, má právo využívat honitbu osoba zúčastněná na řízení jako její dosavadní uživatel, přičemž z jeho pohledu opak prokázán nebyl. Totožnou úvahu ve svém rozhodnutí vyjádřil i městský úřad. Důvody, pro něž stěžovatel považoval za uživatele honitby osobu zúčastněnou na řízení, jsou tedy v napadeném rozhodnutí zahrnuty, což vyvrací závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

[16] Rovněž důvody stanovení konkrétních složek schváleného plánu lovu jsou z rozhodnutí městského úřadu zřejmé (stěžovatel tuto otázku v odvolacím řízení vůbec neřešil, neboť ji žalobce nevznesl) – městský úřad vyšel z návrhu osoby zúčastněné na řízení, od něhož neměl důvod se odchýlit. Lze si sice představit podrobnější odůvodnění, nicméně žalobce počty jednotlivých druhů zvířat schválené k lovu nezpochybňoval, a stručnost závěrů městského úřadu proto do jeho práv nijak nezasáhla.

[17] Stanovisko o vnitřní rozpornosti (nepřiléhavě označené za zmatečnost) si krajský soud fakticky vyvrátil sám právě tím, že stěžovateli vyčetl způsob, jakým posoudil postavení osoby zúčastněné na řízení. Nejvyšší správní soud uznává, že je velmi zvláštní považovat jednu nájemní smlouvu za platnou i přesto, že usnesení valné hromady o jejím schválení soud pravomocně prohlásil za neplatné, a zároveň odmítat přihlédnout k jiné nájemní smlouvě jen proto, že usnesení valné hromady žalobce o jejím schválení osoba zúčastněná na řízení napadla u soudu (přičemž ten ještě nerozhodl). Nejde však o tak závažnou vadu v úsudku žalovaného, která by založila nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nesrozumitelnost, kterážto je vyhrazena tak závažným nedostatkům rozhodnutí, které fakticky znemožňují zjistit, jak a z jakých důvodů správní orgán rozhodl (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS či ze dne 24. září 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24). V případě stěžovatele jsou však seznatelné důvody, pro něž nevyhověl odvolacím námitkám žalobce a potvrdil rozhodnutí městského soudu.

[18] Přísně vzato tak krajský soud sám zatížil své rozhodnutí vnitřní rozporností, neboť na jednu stranu označil rozhodnutí stěžovatele za nepřezkoumatelné, zároveň je však věcně posoudil. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že není na místě kvůli tomu rozsudek krajského soudu rušit. Nosným důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatele byl zcela zřejmě nesouhlas krajského soudu s jeho závěry, což vyplývá již z prostoru, jaký krajský soud jejich posouzení věnoval (zatímco nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí konstatoval jakoby mimochodem a nad rámec svých stěžejních úvah). Tento důvod přitom Nejvyšší správní soud shledal z níže uvedených důvodů souladným se zákonem, pročež by zrušení rozsudku krajského soudu odporovalo zásadě procesní ekonomie a mohlo by být hodnoceno jako přepjatý formalismus.

[19] Podle § 36 odst. 2 zákona o myslivosti je uživatel honitby povinen každoročně vypracovat plán mysliveckého hospodaření k honitbě, který předloží držiteli k vyjádření. *Jestliže se držitel honitby do 15 dnů od doručení plánu k němu nevyjádří, má se za to, že s ním souhlasí.* ***Pokud po vyjádření držitele honitby nedojde mezi ním a uživatelem honitby k dohodě o plánu, určí jej na návrh některého z nich orgán státní správy myslivosti rozhodnutím.*** *Odsouhlasený, popřípadě dohodnutý plán je uživatel honitby povinen zaslat orgánu státní správy myslivosti* (§ 36 odst. 3 zákona o myslivosti; zvýraznil Nejvyšší správní soud).

[20] Z citovaného ustanovení je zřejmé, že návrh na určení plánu mysliveckého hospodaření je oprávněn podat buď uživatel honitby, nebo její držitel. Držitelem honitby je v tomto případě žalobce, který návrh městskému úřadu nepodal – naopak proti němu brojil. Osoba zúčastněná na řízení tak mohla být oprávněna k podání návrhu pouze

z titulu postavení uživatele honitby, jímž je (kromě držitele honitby, který honitbu využívá sám) *osoba, které držitel honitby honitbu pronajal* [§ 2 písm. n) zákona o myslivosti].

[21] Rozhodování o způsobu využití společenstevní honitby, včetně uzavření, změny nebo vypovězení smlouvy o jejím nájmu, náleží do působnosti valné hromady honebního společenstva [§ 21 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti]. Navenek zastupuje honební společenstvo honební starosta. *Uzavřít, změnit nebo vypovědět smlouvu o nájmu honitby může honební starosta jenom s předchozím souhlasem příslušného orgánu honebního společenstva, jinak je jím provedený úkon neplatný* (§ 23 odst. 1 zákona o myslivosti).

[22] V projednávané věci přitom žalobce coby držitel honitby rozporoval existenci nájemního vztahu mezi sebou a osobou zúčastněnou na řízení. Tento vztah měl být založen nájemní smlouvou ze dne 30. května 2013, kterou (nově zvolený) honební starosta žalobce uzavřel s osobou zúčastněnou na řízení se souhlasem valné hromady. Okresní soud však rozsudkem ze dne 18. února 2016, č. j. 42 C 79/2013 - 330, který nabyl právní moci dne 2. března 2016, prohlásil za neplatné usnesení valné hromady o volbě starosty i o schválení pronájmu honitby. Neplatnost usnesení valné hromady přitom soudy určují s účinností od samého počátku (jedná se o deklaratorní rozhodnutí – srov. § 22 odst. 8 zákona o myslivosti).

[23] Podle ustálené judikatury občanskoprávních soudů zakládá absence zákonem požadovaného předchozího souhlasu orgánu právnické osoby s právním jednáním jeho absolutní neplatnost (například rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 1137/2003 ze dne 26. října 2004 a ze dne 3. listopadu 2011 sp. zn. 29 Cdo 1564/2010). Výslovně to stanoví výše citované ustanovení § 23 odst. 1 zákona o myslivosti. Proto, byla-li s účinky *ex tunc* vyslovena neplatnost souhlasu valné hromady žalobce s uzavřením nájemní smlouvy s osobou zúčastněnou na řízení, je tato smlouva od počátku absolutně neplatná. Není přitom rozhodné, že okresní soud nevyslovil ve výroku přímo neplatnost nájemní smlouvy. Absolutní neplatnost právního jednání totiž nastává ze zákona a i správní soudy k ní musejí přihlédnout z úřední povinnosti (srov. přiměřeně nález Ústavního soudu ze dne 26. února 2009 sp. zn. I. ÚS 1169/07, N 38/52 SbNU 387).

[24] Nejvyšší správní soud dále nepřehlédl, že nájemní smlouvu s osobou zúčastněnou na řízení za žalobce v roce 2013 uzavřela osoba, jejíž zvolení honebním starostou bylo rovněž prohlášeno za neplatné. Za žalobce tak jednala osoba, která k tomu zjevně nebyla oprávněna. Krom toho, pokud by byla nastolena otázka dobré víry osoby zúčastněné na řízení, ta by byla zřejmě zpochybněna tím, že její člen byl při neplatné volbě honebního starosty žalobce přítomen (jak vyplývá ze strany 9 rozsudku okresního soudu sp. zn. 42 C 79/2013).

[25] K námitce stěžovatele, že rozhodoval na základě údajů vedených v evidenci využití honiteb (§ 34 zákona o myslivosti), Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že pro určení osoby uživatele honitby je podstatné buď rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti o uznání společenstevní honitby, nebo smlouva o nájmu honitby. „*Uživatelem honitby je osoba, které svědčí některá z právních skutečností vyplývajících ze zákona o myslivosti, nikoli ta, která je za uživatele honitby považovaná orgány státní správy myslivosti*“ (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 2. března 2009, č. j. 59 Ca

116/2008 - 41, č. 2049/2010 Sb. NSS). Evidenci využití honiteb vede orgán státní správy myslivosti (tedy stěžovatel, potažmo městský úřad), který je odpovědný za její správnost, a nemůže se následně vůči žalobci dovolávat údajů v této evidenci, pokud neodpovídají skutečnosti.

[26] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje veřejný zájem na řádném a trvalém hospodaření v honitbě. V projednávaném případě však tento veřejný zájem nebyl způsobilý převážit nad právem žalobce – držitele honitby rozhodovat o způsobu jejího využití v tom směru, zda hospodaření v honitbě svěří osobě zúčastněné na řízení, jinému subjektu, či se ho ujme sám. Převažovat nad ním ani nemusel, neboť v rozporu s tím, co tvrdí stěžovatel, měl žalobce na řádném hospodaření v honitbě Vendryně zájem, což dal najevo i tím, že uzavřel smlouvu o pronájmu honitby s Mysliveckým spolkem Vendryně. Osoba zúčastněná na řízení však vůli žalobce nerespektovala a protiprávně (jak vyplývá z nyní již pravomocného rozsudku okresního soudu ze dne 7. prosince 2016, č. j. 41 C 70/2015 - 111, který byl potvrzen rozsudkem krajského soudu ze dne 27. února 2018, č. j. 57 Co 168/2017 - 190) honitbu užívala. Stěžovatel, který fakticky převzal odpovědnost žalobce za řádné hospodaření v honitbě, tento protiprávní stav jen pomáhal udržovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že žalovaný nezákonně určil plán mysliveckého hospodaření osobě, která o jeho určení vůbec nebyla oprávněna žádat. Kasační stížnost žalovaného proto není důvodná, pročež ji Nejvyšší správní soud zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodl tak bez jednání v souladu s § 109 odst. 2 soudního řádu správního.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 aplikovaného na základě § 120 soudního řádu správního. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[29] Procesně úspěšný žalobce má naopak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 soudního řádu správního). Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, který učinil jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], za nějž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Jelikož ze spisu krajského soudu vyplývá, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se mu přiznaná odměna o 21 % čítajících výši této daně na konečných 4 114 Kč. K jejímu zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[30] Osobě zúčastněné na řízení nevznikly v řízení před Nejvyšším správním soudem žádné náklady, jejich náhrada se jí tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu